

P.F. THOMÉSE'S
**TILBURG
TRILOGY**
DE J. KESSELS-ROMANS

2020 Prometheus Amsterdam

INHOUD

J. Kessels: The Novel	7
Het Bamischandaal	223
Ik, J. Kessels	487
Nawoord	681

**J. KESSELS:
THE NOVEL**

Aan de nagedachtenis van Hank Chinaski, Dean Moriarty, Hunter S. 'Dr. Gonzo' Thompson, Kinky Friedman en al die andere krankzinnige gasten 'die niemand iets maakt' – of ze nu dood zijn of nog leven of dat ze nooit van hun leven ook maar één seconde hebben geleefd. Ik denk aan ze, en gedenk ze op mijn geheel eigen wijze.

Aan J. Kessels, de echte dan.

Yeah, we're on the road again.

WILLIE NELSON

PART ONE /
EEN VREEMD EFFECT

1

Het begon allemaal met zo'n telefoontje waar ik echt niet op zat te wachten. 'Spreek ik met P.F. Thomése, de beroemde schrijver?' Op zo'n toon van: o o o, wat zijn we weer interessant. (Als ze zo beginnen, hoeft het voor mij eigenlijk al niet meer.) Hij beweerde dat ik hem goed kende. Shit, ook dat nog. 'Van vroeger,' expliceerde hij met de precisie van een schot hagel. Vroeger is een lange tijd, makker, dacht ik bij mezelf. Daarin kon veel voorgoed verloren raken. Meer in ieder geval dan je terug zou willen vinden.

Triomfantelijk noemde hij zijn naam, die me op het eerste gehoor niets zei. Dat kwam ook doordat ik hem niet goed verstond. Er zat een 'ah' of 'ai' in het midden. Baars, Baaij of mogelijk Haai, maakte ik eruit op. Enfin, iets met een luchtje. Wel herkende ik meteen de lullige tongval die zo kenmerkend is voor onze streek, waar de klei zo zompig is dat menigeeen er voorgoed in is blijven steken.

Hij was me altijd blijven volgen, verzekerde hij me, en hij prees mijn werk zo omstandig, dat ik vreesde met een flauwe grappenmaker vandoen te hebben, of met een criticus die iets goed te maken had, wat op hetzelfde neerkwam. Er gaan nu eenmaal heel wat idioten in een dozijn.

Uit zijn eerlijk gezegd op den duur nogal langdradige lofprijzingen kon ik opmaken dat hij vooral een fan was

van mijn *Greatest Hits*, waarop ik hem plichtmatig complimenteerde met zijn voortreffelijke keuze. (In feite noemt iederéén altijd deze titel.) En al gauw werd de reden van zijn geslijm duidelijk: hij zocht het adres en telefoonnummer van mijn reisgenoot J. Kessels, met wie ik in voornoemd boek inderdaad gedenkwaardige avonturen beleef. Onze ‘ah’ of ‘ai’ van vroeger was de zoveelste die J. Kessels in het echt wilde leren kennen – het bekende gezek waar mijn reisgenoot terecht een ‘kuthekel’ aan heeft.

‘Ik geef nooit telefoonnummers van mijn personages,’ antwoordde ik kortaf.

‘Op bladzijde 101 van de derde, vermeerderde druk staat anders wel zijn adres: Hertogstraat 50 in Tilburg.’

‘Ga daar dan maar heen,’ antwoordde ik droogjes.

‘Heb ik al gedaan. Maar daar zeiden ze dat meneer Kessels was verhuisd.’ *Zeeën ze*, zei hij op zijn streekgebonden wijze.

En op dat moment viel het kwartje. Een heel oud kwartje – dat al die jaren moest hebben vastgezet. *Zeeën ze, en toen gleeën ze in elkaar en deeën het*. Aldus, op deze woorden, gleed ik terug het verleden in. Het *verleeën* in. Waar de verlangens, onvervuld, eeuwig op mijn terugkeer lagen te wachten.

Het kwartje, dat zo lang had vastgezet, bevond zich in de gleuf van de Bally ‘Gold Rush’-flipperkast. Uit de jukebox van de firma Wurlitzer schalde voor de zoveelste keer Dave Berry’s hit ‘(You’ve Got That) Strange Effect (On Me. And I Like It)’. Het was de Cafeteria Van Vroeger, waar vreeswekkend grote frikadellen (de zogeheten ‘negerlullen’, plaatselijk bekend van de ‘negerlul speciaal’) zich

gaar lagen te gillen in het hete frituurvet, waar ook de Meisjes heet waren als uitgegaard vlees, waar de vette dampen zwetend neersloegen op de afwasbare witte tegels – een hels paradijs waar ik toen net nog te klein voor was.

‘Bertje de Braaij!’ riep ik uit. ‘Van de cafetaria!’ Maar ik dacht niet aan hem, en ook niet aan zijn vader, de manke Pa de Braaij (‘mank *geschupt*,’ *zeeën* ze) die met zijn vuile schort, bezwete hemd en vetzwart achterovergekamde haar (‘*coupe friture*’) als een Hefaistos boven de hete dampen hing, mijn gedachten zwommen als een hijgende drenkeling naar zijn oudere zus, de vroegrijpe Birgit de Braaij, bijgenaamd B.B., initialen die zowel op haar billen konden slaan als op haar borsten, die eigenlijk naamloos waren, zo goed kende ik dat hele bolvormige samenstel van alsmaar kijken; vertrouwde, haast huiselijke rondingen waren het allengs geworden, aanraakbaar aanwezig in de cafetaria – maar onbereikbaar zodra je er ook maar een vinger of iets dergelijks naar uitstak. En ik kon het weten. Hoeveel negerlullen speciaal had ik niet naar binnen gewerkt om maar in B.B.’s buurt te kunnen zijn?

Toch had ik in geen eeuwigheid meer aan haar gedacht (zo kwam het me voor) en evenmin aan Dave Berry met zijn ‘Strange Effect On Me’. Maar het kwartje was gevallen, met een klik trad het mechaniek in werking, en daar stond ik, vlak achter haar, terwijl zij haar zilveren kogels afvuurde op het zenuwstelsel van de gloednieuwe Bally ‘Gold Rush’ (mét de ‘Mystery Bonus’-punten die achteraf konden worden bijgeteld voor ‘vrij spel’), maar ik zag alleen haar kont, die steeds naar mij toe deinde, met onmiskenbare (ik zeg het maar gewoon) neukbewegingen,

dichter en dichterbij, ik kon/wilde geen kant meer op. De zilveren kogels gingen als gekken tekeer tussen de stootkussens van de Pinball Machine, de lampjes flitsten aan en uit, de flippers hielden het maar net. De olie droop als vers zweet tappelings van de tegels, achter de toonbank liet Pa de Braaij de negerlullen fluisteren en sissen in de gloeiende vetkorven, de kont, de zilveren meisjeskont, de kogelronde flipperkont danste voor mijn ogen, werd ron-der en ron-der, Dave Berry vond het maar een heel vreemd effect.

En weer kon ik niet verhinderen dat het gebeurde.

In plaats van een stapje opzij te doen deed ik een stapje naar voren. Contact. Meteen werd ik meegetrokken in de kronkelende heupbewegingen die ze maakte om op magische wijze de zilveren kogels bij te sturen op hun zinloze traject tussen flikkerende lampjes en piepjes en bliepjes. Ik voelde hoe het klopte, heel deze zinloosheid, hoe het precies paste allemaal.

‘Pa! Pa!’ gilde B.B. ‘Haal dat vieze jong hier weg.’

Ik had hem nog niet zien aankomen of hij stond al voor me, de zachtglanzende manke frituurgod. Ik herinnerde me de verhalen over pannetjes kokend braadvet waarmee hij in de mythische voortijd (toen ik nog niet geboren was) hele motorbendes in krijsende pijnen overgoten scheen te hebben. In het tl-licht zag ik hoe de schilfers van zijn hardnekkige hoofdros in zijn fameuze *coupe friture* bleven plakken, ik zag zijn rode, opgezette gezichtshuid, ik bekeek het allemaal heel nauwkeurig, alsof het het laatste was wat ik van de wereld te zien ging krijgen. Hij pakte me in mijn nek en sleurde me naar het midden van de cafetaria. Daar liet hij iedereen zien wat hij met jon-